

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 289).

J. C. Christensen: Det foreliggende Forslag er jo et Forslag til Revision af den Lov, som vi vedtog i Samlingen 1891—1892, og som indeholdt den Bestemmelse, at den skulde bortfalde den første April i Aar, medmindre Fristen forinden forlængedes. Nu foreslaas denne Lov at skulle gælde for Fremtiden, uden at en saadan Revisionsbestemmelse indsættes. De Forandringer, der foreslaas, ere ikke synderlig store, og jeg maa erkende, at Loven, som nu har virket fra 1892 indtil nu, har virket godt; derom ere vel alle enige. De Forandringer, der foreslaas i den bestaaende Lov, ere i det væsentlige ikke andre Bestemmelser end de, at Meningitis cerebropinalis kan optages blandt de Sygdomme, for hvilke der gives fri Behandling i Sygehuse, og at der kan blive at give Betaling for de Attester, der udstedes.

Derimod er der et Forhold, som der slet ikke er rørt ved i Lovforslaget, skønt det har en ikke ganske ringe Betydning. Ja, der er end ikke givet Oplysninger derom ved Lovforslagets Forelæggelse i det andet Ting. Det er de finansielle Forhold. Da Loven første Gang blev vedtaget i 1888, var der ikke saa lidt Uenighed om denne Sag, og Lovforslaget var endogsaa den Gang i Fællesudvalg i Anledning af Spørgsmaalet om Udgifternes Fordeling. Man opnaaede da en Overenskomst, og den blev staaende i den reviderede Lov af 1892. Da kunde man saa meget bedre lade den staa, som man vidste, at Loven om faa Aar igen skulde revideres, idet man saa bedre kunde se, hvorledes den finansielt havde virket. Men naar man nu vil give en endelig Lov, saa synes det mig, at det havde været rimeligt, om den ærede Minister havde givet nogle Oplysninger til Lovforslaget for at Tingene kunde have set, hvorledes Loven finansielt havde virket baade over for Statskassen og over for Kommunerne — navnlig da over for Kommunerne, thi hvad Forholdet til Statskassen angaar, er det jo muligt at søge Oplysninger gennem de aarlige Statsregnskaber. Saadanne Oplysninger ere imidlertid ikke givne.

Saaledes som Udgifterne skulle fordeles ifølge den bestaaende Lov, falde de i 3 Afdelinger. Der er for det første i Henhold til § 2 første Stykke alle de Sygdomme, der altid skulde være Genstand for offentlig Behandling, og hvor Statskassen betaler Halvdelen, medens Kjøben-

havn betaler den anden Halvdel for de Sygdomme, der falde her i Byen, og i øvrigt Købstæderne og Amtskredsene i Fællesskab betale den anden Halvdel i Forhold til Folketallet i Købstæderne og Amtsrådskredsene. Ved de i 2det Stykke af § 2 nævnte Sygdomme, der kunne komme ind under offentlig Behandling, fordeles Udgifterne saaledes, at Statskassen betaler Halvdelen, Amtsrepartitionsfonden for sin Part Halvdelen og Købstæderne af Kæmmerkassen for deres Part Halvdelen. Den tredje Klasse Sygdomme er dem, for hvilke der ydes vederlagsfri Behandling. Der betaler Statskassen de tre Fjerdedele og den vedkommende Kommunekasse den sidste Fjerdedel. Det var det, man blev uenig om i 1888, idet Folketinget oprindelig holdt paa, at Statskassen skulde betale $\frac{3}{4}$ over hele Linien.

Hvorledes har nu disse Bestemmelser virket i finansiell Henseende? For Statens Vedkommende kan det ses i Statsregnskaberne, men for Kommunernes Vedkommende foreligger der mig bekendt ikke nogen Oplysning. Jeg forstaaer ikke, at Ministeren har kunnet forelægge et Forslag af saa betydelig finansielt Omfang uden at give saadanne Oplysninger. For Statskassens Vedkommende vare Udgifterne til at begynde med temmelig smaa, idet der nemlig i Finansaaret 1889—90 brugtes 25,716 Kr. 27 Ø. Men allerede det følgende Aar steg det til 239,555 Kr. 04 Ø. Der var paa Finansloven kalkulatorisk opført en Post paa 30,000 Kr. til Dækning af disse Udgifter, men allerede i 1890—91 var Summen, som sagt, stegen til 239,000 Kr. og Regeringen foreslog da at sætte den kalkulatoriske Post betydeligt op. Finansudvalget krævede i den Anledning en Redegørelse om Udgifternes Fordeling, og denne Redegørelse findes i Rigsdagstidende i Tillæg B. for det paagældende Aar. Det viser sig, at den betydeligste Del af Udgifterne falder paa de Sygdomme, for hvilke der ydes vederlagsfri Behandling, og det samme er sandsynligvis Tilfældet endnu, jeg tror det i alt Fald, skønt jeg ikke har Oplysninger derom. I det paagældende Aar var Udgiften fra Statskassens Side 181,488 Kr. 94 $\frac{3}{4}$ Ø. til de Sygdomme, for hvilke der ydes vederlagsfri Behandling, og hvor Staten refunderer $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne. Det var altsaa omtrent $\frac{3}{4}$ af hele Statskassens Udgift hertil. I Aarenes Løb stige Statens Udgifter betydelig, og Kommunernes Udgifter maa derfor ogsaa være stegne. I 1891—92 var Statens Udgift ca. 311,000 Kr., i 1892—93 347,000 Kr., i 1893—94